

Vellesa sostenible i humana

Francesc Miralles,

Barcelonès Sud

Les diferents tipologies de persones grans poden ser etiquetades en més o menys encert, però cap d'elles ha de quedar al marge d'uns fonaments: uns principis i uns criteris d'actuació política.

Entenc que les persones grans hauríem de considerar la tendència del nostre vot, segons la política de suport que els partits polítics proposen per al nostre col·lectiu, al mateix temps que la manifestació pública en la *participació* dels grans i en la *integració* social.

Ens cal reflexionar què esperem la gent gran -els sèniors, els avis, els vells- de la societat i de l'administració, dels diferents nivells, atesa la nostra condició, les nostres conviccions i els nostres sentiments, per molt que l'imperatiu biològic ens allunyi del poder decisor, per a compartir la *corresponsabilitat* en defensa d'una vida activa, davant la més llarga esperança de vida, que se'ns anuncia.

Aquests principis, participació, integració, corresponsabilitat i altres, com la subsidiarietat, actuació integral, recursos econòmicosocials... els hem de veure reflectits en l'actuació pública, en el marc legal i en l'acció executiva. Hi hem de

veure convicció. Ens ha de merèixer credibilitat política el projecte per a la gent gran, en tota la diferent tipologia, sia en el grup dependent, com en l'independent que pretén seguir socialment actiu i desenvolupar el seu personal projecte, en una possible sinèrgia de col·laboració mútua i amb unes condicions econòmiques i culturals, que ho facilitin.

S'ha de poder fer confiança que es respectarà i potenciarà la vellesa i que el projecte de les persones grans (el majoritari i l'específic) es possibilitarà amb el degut suport per tal que pugui dur-se a terme. Seria un error oblidar que la vellesa no és un accident possible, sinó un procés progressiu, que s'associa dia a dia, cada cop amb més continguts positius, físics i psíquics i els professionals, també, més renovats.

Aquests condicionaments són el fruit que la gent gran d'avui sembla amb el propi treball d'ahir -en la seva joventut i a la

plenitud- i d'aquí se'n desprèn que convé preveure les condicions per a la gent gran de demà, sense deixar un buit de continuïtat que pugui estroncar el procés progressiu vers el futur de les persones en la seva vida individual, familiar i col·lectiva, com exponent dels recursos humans d'un poble lliure.

Voldria que aquesta reflexió no fos considerada egoista, ja que entenc positiu per a la societat, aprofitar els continguts de les persones, si voluntàriament volen cedir-los, de la mateixa manera que hi ha resposta políticocial per als col·lectius dependents i els independents que consideren vital l'oci. Certament, hi ha un aspecte que no queda recollit i és la relació de la gent gran en la família: els avis. Però també és cert que aquesta condició forma part d'un paper fonamental que correspon tractar-lo, com un element imprescindible i transcendent, en l'escala de valors socioculturals d'un país. ■